

Мария Илиева

Пропуснатите стъпки...

Не се ли превърнах във навик
сред делник със заучени фрази?
Ветровете – посоки поели
ме разделят далече от тебе.
Със вихрите скитам
сред бури, метежи.
Очите ми спомени дирят...
Целунати устните пазят ли мене
или други очакващо вече копнеят?

Красиво бе...
И нека така да остане.

Пропуснати стъпки
след мене кънтят
под червения залез.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10092>]